

Kerkmozaïek

Maandblad van de Verenigde Protestantse Kerk in België

Verenigde Protestantse
Kerk in België
vpk.be

Vlammen!

Inhoud

Schriftwerk / Woord van de voorzitter

Jan van den Berg: de ijver voor uw huis heeft mij verteerd	blz. 3
Steven H. Fuite: Pasen, geloven in de uittocht, telkens weer	blz. 4

In het vizier: burn-out

Ernst Veen: wij gaan aan vlijt ten onder	blz. 5
Petra Schipper: opgebrand? Over burn-out in de Kerk	blz. 7

Coördinatie Bezinning en Dialoog: Christendom - Jodendom

Frans van der Sar: dagen tellen van Pasen naar Pinksteren	blz. 9
---	--------

Commissie Kerk in de Samenleving

Karel Malfliet: 2015, een cruciaal jaar voor de wereldgemeenschap	blz. 10
---	---------

Coördinatie Kerk en Wereld

Greet Heslinga: Ik help een kind	blz. 12
Presbyteriaanse Kerk in Rwanda, interview met ds. Steven Fuite	blz. 13

Nederlandstalige communautaire coördinatie

ProJOP	blz. 14
Werkgroep Missionaire Gemeenteopbouw	blz. 16

Aankondigingen

aankondigingen en nieuws uit de Synodale Raad	blz.17
---	--------

Bij het redactioneel hoort deze cover....

Uit de redactie

Het lijkt evident: vlammen op de cover van het Pinksternummer. Vuur als symbool van de Heilige Geest.

Maar wie te veel vlamt, loopt het risico op te branden. En daarmee belanden we bij één van de ziektes van onze maatschappij die ook in de kerk haar slachtoffers eist: burn-out.

Want hoe houd je het vol in een kerk die kleiner wordt en de energie die je erin steekt om haar gaande te houden soms in het niets lijkt te verdwijnen?

We warmen ons aan het Pinkstervuur. Maar wat als de vlam in jezelf is gedoofd?

Namens de redactie,
Annet SINNEMA

De ijver voor uw huis heeft mij verteerd

Psalm 69:10 in de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap 1951

Met deze psalmtekst belanden we in een hoogst actuele problematiek: burn-out.

Iedereen spreekt ervan, elk blad schrijft erover. Het katholieke Kerk en Leven gaf op 18 maart jongstleden getuigenissen van priesters en pastoraal werkers. Hoog tijd dus voor Kerkmozaïek om op de kar te springen. Want het komt in onze kringen eveneens voor: de predikant, het kerkenraadslid, de vergaderaar (m/v) die het ineens niet meer ziet zitten en doodmoe aan de kant blijft staan.

Menig collega heb ik in de loop der jaren plat op het gezicht zien gaan in kerkenraad of bestuursraad. Je ziet het niet meer zitten. Je hebt het idee dat je niet voldoet. Je komt steeds tijd te kort.

Voor mijn gevoel is burn-out het resultaat van een gebrek aan evenwicht tussen tijd voor jezelf en tijd voor het werk. Een predikant die zich alleen laat leiden door de vraag om inlevingsvermogen zal vroeg of laat zichzelf tegenkomen. Hij dient genoeg tijd voor zijn ontspanning en voor zijn gezin te reserveren.

De crisis met een kerkenraad kan hoog oplopen. Slapeloze nachten zijn het gevolg. En van het een komt het ander. Voor mijzelf had ik meestal een vrolijk makende oplossing gevonden: het citeren van psalmen in de nacht. Zo kun je op christelijk verantwoorde wijze lelijk over iemand denken.

Wat dacht u van psalm 95 vers 5 in de berijmde versie, het laat zich goed zingen:

*Ik heb reeds lang aan dit geslacht
met toorn en tegenzin gedacht:
dit volk, het luistert naar geen rede.
Hun wegen hebben zij verward;
wie dwalen blijft ver van mijn hart,
zal nimmer komen tot mijn vrede.*

Het heeft mij altijd goed geholpen. Maar daarmee is het probleem van burn-out natuurlijk niet van de baan. Er komen situaties voor waarin een psalmvers niet meer voldoet. Bewaking en dosering van je werk is een eerste vereiste. Goede en ervaren collega's kunnen daarbij helpen. Een biechtvader (m/v) van niet-kerkelijke signatuur kan wonderen verrichten. In ernstige gevallen zal professionele hulp gezocht moeten worden. Bedenk steeds dat je het leed van de wereld niet kunt oplossen. Elk mens heeft immers recht op een portie chagrijn.

Tot slot, iemand vroeg mij olijk of deze psalm bij gelegenheid mijn afscheidstekst wordt: ik zal de tijd nemen om er over na te denken!

Met rustige groet,
Ds. Jan VAN DEN BERG,
predikant te Brasschaat.

Pasen, geloven in de uittocht, telkens weer

Begin vorige maand vierden we Pasen. Maar dit grootste feest van de christelijke kerk, dat diep verworteld is in het joodse Pesach, hebben we nooit achter de rug.

De maaltijd die nauw verbonden met Pasen en onder de term ‘het laatste avondmaal’ de christelijke kerken en dogmatieken in zou gaan om daar tot ‘het Heilig Avondmaal’ te worden verheven, wordt door de synoptici Matteüs, Marcus en Lucas beschreven als een viering van de joodse Seidermaaltijd. Diezelfde maaltijd dus die tot op vandaag bij onze joodse zusters en broeders een vast onderdeel vormt van de Pesachviering: het gedenken (present stellen) van de ellende (‘uitlandigheid’) van mensen in een situatie van vernedering en onmenselijkheid én het vierend hopen, bidden en geloven in een exodus (‘uitweg’), ook als de kans op dat laatste nihil lijkt te zijn.

Het brood dat Jezus aan zijn leerlingen uitdeelt als zijn lichaam, is ‘het brood der verdrukking’.

Bij de evangelist Lucas laten zich zelfs de diverse bekers – in de joodse Seidertraditie een viertal, alluderend op de vier vrijheidsbeloften in Exodus 6, 5.6- terugvinden. In Lucas-evangelie 22, 17 staat: ‘Hij nam de beker...’ Een paar verzen verder, in 22, 20 wanneer het brood allang is uitgedeeld, komt er nog een beker: ‘Zo nam Hij, na de maaltijd, ook de beker...’

Het wordt nog sprekender. Wie ook maar iets weet van de Seidermaaltijd- en voor het merendeel van het lezerspubliek waarvoor de evangelisten schreven was dat vertrouwde kost- begrijpt dat juist door te zwijgen over het bij deze maaltijd centrale en onmisbare paaslam, de evangelisten belijden Jezus als het paaslam te zien, de essentie.

In de jaren vijftig van de eerste eeuw probeert de apostel Paulus de leden van het kerkje te Korinte te overtuigen: ‘... U bent immers als ongedesemd brood, omdat ons pesachlam, Christus, is geslacht. Laten we daarom het feest niet vieren met de oude desem van kwaad en ontucht maar met het ongedesemde brood van reinheid en waarheid’. Zelfs de aloude band tussen Pesach en de matzes laat zich hier horen.

Er zijn heel wat christenen die er niet of nauwelijks weet van hebben, dat het ‘Heilig Avondmaal’ niet uit de lucht is komen vallen. Is dat nu allemaal echt zo erg?

Toch wel. De Seidermaaltijd en het Heilig Avondmaal zijn beide sleutelmomenten van respectievelijk Pesach en Pasen, en openen hetzelfde wereldvreemde geloof. Wie geen weet heeft van de voorchristelijke wortels van Pasen, loopt grote kans uit te komen bij een geloof in een bevrijding die vrijwel uitsluitend het persoonlijke leven beslaat, wat vervolgens al gauw leidt tot een louter individueel verstaan van een begrip als verzoening.

Pesach is echter het feest van de gemeenschap, niet van ieder in z’n eigen tent. Pesach is de grond onder Pasen. Het houdt je met beide benen in het woestijnzand van de actualiteit. Het gaat om concrete, individuele en sociale bevrijding in het gewone dagelijkse leven. Wie daaraan meedoet, dié is een opstandingsmens, met een wereldvreemd geloof in de exodus. Een geloof dat je nooit hebt en tegelijk absoluut niet kwijt wilt en vooral ervaart als iets wat je zélf concreet moet vertalen in het leven, in het lijden en in het genieten van alledag.

En ook als dat ons niet lukt, als de kans op een uitweg nihil lijkt te zijn, als je tegen een muur aanloopt, het woestijnzand te mul blijkt, dan nog is Pasen bedoeld om gevierd te worden en zingen we in de kerk tegen onszelf in, haaks op onze ervaring, om de hoop brandend te houden. Dan spreken we onszelf tegen met prachtige woorden die ons veel te groot zijn. Pasen is geloven in de uittocht, telkens weer.

De Man van Nazareth is ons allen voorgegaan. Paulus noemt hem ‘de eersteling van een nieuwe schepping’. Een eersteling, want het land van belofte, het nieuwe leven en samenleven, de poorten van dat koninkrijk staan voor iedereen open.

Wel wacht er nog een woestijnreis.

Ds. Steven H. FUIITE,
Voorzitter Synodale Raad

Wij gaan aan vlijt ten onder

De (Paas)vakantietijd ligt net achter ons. Tijd die de moderne mens heeft uitgevonden als tijd van rust en zorgeloosheid. En niet voor niets. Want onze kenmerkende westerse leefstijl is vol met torenhoge werkdruk en nerveuze jacht naar bestaanszekerheid.

Ezel

In verband daarmee las ik enige tijd geleden in de spreekkamer van mijn arts een tegelijk grappige als ernstige spreuk. Grappig omdat de spreuk op een lachwekkende manier was geformuleerd. Ernstig omdat

ze inging op dat kenmerkende probleem van onze tijd. Die spreuk luidde: “Wie dagelijks vlijtig is als een stier, werkt gelijk een paard, en ’s avonds zo moe is als een hond, die moet eens naar de dierenarts gaan, het zou kunnen dat hij een ezel is.”

Rustdag

Ook de Bijbel weet daarvan. Dat een mens bij tijd en wijle rust en ontspanning nodig heeft. Dat een mens bijvoorbeeld bij tijd en wijle zijn vaste leefpatroon moet doorbreken om tot zichzelf te kunnen komen. Niet voor niets neemt de sabbat in de Bijbel zo’n belangrijke plaats in. In ons geval de zondag. Elke week een vrije dag. Dat is niet voor de grap. Dat is niet zomaar een maatregel, maar een levensnoodzakelijke ingreep in de dagelijkse tredmolen van ons leven. Het is even typerend voor onze tijd als slecht voor onze gezondheid dat er meer en meer op die vrije zondag beknipt wordt. Begrippen als “24-uurs-economie” en “7-daagse werkweek” spreken in dat verband boekdelen.

Eerst de sabbat

Bijbels gezien kan men echter niet over het begrip arbeid spreken, zonder dat daar het begrip sabbat bij te pas komt. Zo staat in de Tien Geboden weliswaar het arbeidsgebod te lezen (“Zes dagen zult gij arbeiden, en al uw werk doen”), maar wie goed leest ziet dat dat arbeidsgebod er vooral staat om de sabbat in ’t licht te zetten. Sterker nog: het sabbatsgebod staat voorop en gaat dus vooraf aan het arbeidsgebod. Eerst staat er: “Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt”. En pas daarna: “zes dagen zult gij arbeiden...” Zo is de volgorde die aan de mens wordt opgelegd in het Oude Testament. De sabbat staat boven de arbeid.

Want de Bijbel weet hoezeer een mens slaaf kan zijn en gevangen kan zitten in werkdruk, sleur, vermoedens in en allerlei andere soorten van slavernij.

Onderdrukkende arbeidsmoraal

Dat is nog steeds een zeer actueel gegeven. In dat verband mogen we weleens wijzen op het onderdrukkende karakter van onze eigen arbeidsmoraal.

Om te beginnen zit dat karakter in onze maatschappelijke structuren, waarin de waarde van mens vooral in termen van efficiëntie en rentabiliteit gemeten wordt, waarbij de humaniteit in de marge wordt gedrukt als tweederangs hobby voor softies en naïevelingen en waarbij gedwongen werkloosheid maar met grote moeite erkend wordt als sociaal en humaan onrecht. Voorts zit dat karakter nogal eens in de reacties uit de omgeving van werklozen.

Illustratief daarvoor is bijvoorbeeld de volgende uitspraak van een werkloze die ik ergens las: “Je voelt je er door je omgeving op aangekeken. Je durft je aanvankelijk niet te vertonen.

Als je je na een poosje toch naar buiten waagt, krijg je van die fijne opmerkingen te horen als: “Zo buurman, nog geen werk?” En: “Het is ook zo leuk als je kinderen thuiskomen met de mededeling dat een van de speelkameraadjes heeft gezegd: Mijn papppie heeft lekker een goeie baan en jouw papppie niet. En jouw papppie leeft van onze belastingcenten.”

Bid en werk

Misschien kunnen we zeggen dat, in Europa, de arbeid als waarde vooral door de monniken (op al of niet vermeende bijbelse gronden) is uitgevonden. Alom bekend is de uitspraak (rond 500) van de ordestichter Benedictus: “ora et labora” = “bid en werk”. Oorspronkelijk echter, in de Middeleeuwen, gold dit gezegde in hoofdzaak voor de kloosterlingen, niet voor de gewone mensen. Die waren weliswaar genoodzaakt te ploeteren voor hun levensonderhoud, maar zodra ze voldoende eten hadden vergaard, deden ze liever ‘niets’ dan zich af te tobben voor wat ze niet nodig hadden.

Luiheid

Wij zijn dan meteen weer geneigd dit, in afwijzende zin, “luiheid” te noemen. Maar in een artikel van een bekend psychiater las ik eens: “Terwijl het passend voor ons lichamelijk bestaan is, dat wij in een langzaam tempo werken en veel niets doen, en het voor ditzelfde lichamelijke bestaan gewenst is dat wij ons in de regel langzaam voortbewegen, werken wij in een haast maximaal tempo, weten wij nauwelijks wat nietsdoen is, en lopen wij over de aardbodem alsof de urgentie ons in persoon op de hielen zit.”

Bewerken én bewaren

Maar hoe zit het dan met het bijbelse arbeidsgebod? Centraal staat daarbij Gen.2:15. Waar vermeld wordt dat God de mens in de Edense hof plaatst: “om die te bewerken en te bewaren”. Van in-den-beginne-af-aan kunnen we dat inderdaad dé (arbeids)opdracht van de mens noemen: het bewerken en bewaren (behoeden) van de schepping. Maar wij, met al onze techniek,

die wij echter in dienst gesteld hebben van al onze kapitalistische vlijt, wij bewerken de aarde wel, maar bewaren wij haar ook? Halverwege onze 20e eeuw schreef Max Dendermonde een boek waarin hij twee werelden tegenover elkaar zette. Enerzijds de wereld der techniek, anderzijds de wereld van het nietsdoen. De titel spreekt boekdelen: “De wereld gaat aan vlijt ten onder”.

Herwaardering van de luiheid

Maar laten we de hoop niet verliezen, want als, zoals Max Weber stelt, het calvinistische arbeidsethos in niet geringe mate heeft bijgedragen tot onze kapitalistische economie van de groei (waaraan de wereld ten onder dreigt te gaan) dan valt omgekeerd te hopen dat een herwaardering van nietsdoen, rust en ontspanning (en zelfs van luiheid!) ten goede komt aan een economie van het genoeg, hetgeen op zijn beurt weer de gezondheid van de mensen en het voortbestaan van de aarde ten goede zou komen.

ds. Ernst VEEN
predikant in Leuven

Opgebrand? – over burn-out in de Kerk

Burn-out komt veel voor in onze samenleving en ook in de Kerk. “Is God een slechte werkgever?” kopte vorig jaar een artikel over burn-out bij dominees. In het predikambt schuilen inderdaad meerdere risicofactoren voor burn-out. In het algemeen maakt inzet in kerkenwerk je kwetsbaar. Waarom eigenlijk en is daar iets aan te doen? We trekken het thema open en spitsen onze vragen toe op onze VPKB-realiteit. Raakt onze Kerk opgebrand? Wat kunnen we leren van de signalen en hoe kunnen we die lessen in praktijk omzetten?

Warm

We willen een warme Kerk zijn. (Ja, toch?) Open en gastvrij, positief en maatschappelijk betrokken. Bindende factor in kerkgemeenschappen is menselijk contact, bepalend in de indrukken en het welbevinden zijn persoonlijke factoren: hoe gaan kerkleden met je om, hoe komt de dominee over als mens? Het “zijn”, dus. Tegelijk vullen we kerk-zijn vaak actief in: kerkdienst houden, vergaderen, organiseren. Het “doen”. Beide dimensies zijn grenzeloos en ongrijpbaar, zeker als je ze bij elkaar optelt. Die kerk is tof, want de mensen zijn vriendelijk, maar ze komen met mij nooit een praatje maken. De dominee is zo’n fijne man, of komt nors over, maar / en zie je wel: hij gaat nooit op huisbezoek, toch niet bij mij. Maar haar preken zijn wel goed, want ze heeft een aangename stem. Waar gaat het dan om en wat kun je eraan doen als het niet goed gevonden wordt?

Bovendien is alles wat je bent en doet multi-interpretabel: warm kan klef overkomen, gezonde afstand kan als koel worden ervaren, prioriteiten worden maar beoordeeld zoals ze voor “mij” uitkomen. Je weet als kerkelijk vrijwilliger of werker wel dat je niet voor iedereen goed kunt doen, maar dat maakt je wel ongemakkelijk. Kerkelijke betrokkenheid, ook als vrijwilliger, kan een manier zijn om, vanuit oprecht idealisme, je nuttig te maken, gehoord te worden, eenzaamheid op te heffen. Dat is goed, maar dat geeft wel gewicht aan hoe mensen op jou reageren. People please (mensen willen behagen) maakt kwetsbaar.

Het interessante praktisch-theologische onderzoek “Rol en roeping” gaat op zoek naar de betekenis van roeping en de verschuiving van rol bij dominees. Je moet die toch maar zelf invullen tegenwoordig. Of je gaat invullen wat je kerkenraad en “de gemeenteleden” “wel zullen willen”. Of God. Of de VPKB, met haar Commissie Ambten, functioneringsgesprekken, visitatie en collegiale contacten. Je volgt dat of je distantieert je ervan en maakt van de weeromstuit je

eigen profiel. Of je zwalpt daartussen heen en weer.

Ondertussen loop je je het vuur uit de sloffen. Je blijft extra lang in de kerkenraad zitten, je bemoeit je met de kindernevendienst waar je al uitgestapt was of je houdt je onledig met het onvermoeibaar uiten van ongenoegen bij de koffie. Er moet zoveel gebeuren door weinig mensen en wat gaat er allemaal niet mis!

Verhit

We leven in een verhitte tijd. “Drukdrukdruk” is het nieuwe visitekaartje, zelfs al voor kleuters. Er bestaan geen vaste stramien, algemene kaders of doorzichtige richtlijnen meer (wat is een goede moeder, een goede leerkracht, een goede dominee, een goede Kerk?) en dus zijn er geen grenzen. Even grenzeloos is de cybercommunicatie met mails en tweets die à la minute en in vrije uren tot ‘s nachts toe moeten worden gevolgd en opgevolgd, of je loopt achter. Een derde oeverloosheid die daarmee samenhangt is onze bemoeienis met elkaar, paradoxaal gepaard met individualistische onverschilligheid. Het maakt me niet uit wat je doet, maar ik heb er wel een mening over.

Gevolg: geen scheiding meer tussen werk en privé, continue overprikkeling en constant gevoel achter dingen aan te lopen. We leven in “borderline times” of in een collectief puberaal identiteitsvacuüm.

Dit vacuüm werkt verlamrend of juist extra verhitend: je gaat, soms in het wilde weg, een tandje bijsteken om maar zeker in orde te zijn met het druk-adagium en met de onduidelijke verwachtingen. Wie tandjes bijsteekt, kan zomaar in frictie komen met andere radertjes. Gevolg: aangebrande mensen. Aangebrand en opgebrand gaan vaak hand in hand.

Rook

Waar verhitting optreedt, komt rook. Het wordt mistig wat er aan de hand is en je houdt zelf de beneveling in stand, uit schaamte

(“hoe is het bij jullie in de kerk?” “Ah goed hè, altijd iets te doen.”).

Rook activeert het brandalarm, maar in de kerk hebben we dat alarm hoog afgesteld. Voordat we alarm slaan, moet het huis al in lichterlaaie staan en dan nog.

Wat zijn alarmsignalen voor burn-out? Signalen die zowel kunnen duiden op een aankomende burn-out, als daar nog 's vicieus toe bijdragen. Ik denk hierbij aan allerlei kerkelijk actieve mensen, waarbij predikanten de zwaarste risicogroep vormen omdat hun werk gemakkelijk hun belangrijkste identiteitsbepaler is:

- slecht slapen, niet goed eten, vrije tijd die geen vrije tijd is, niet kunnen ontspannen of relativeren
- als het moeten de overhand krijgt op het willen; denken dat jij nu eenmaal degene bent die het moet doen, je vereenzelvigen en toe-eigenen, je heil zoeken in wat je doet, tekort aan emotionele afstand, niet delegeren, verbitterd raken
- kritiek als zeer pijnlijk opnemen, je onbegrepen, in het nauw gedreven, geïsoleerd voelen, slachtofferdenken
- gevoelens van tekortschieten, nutteloosheid, vergeefsheid
- niet overweg kunnen met waardering: niet ontvangen en/of er onbewust naar blijven hangen
- voedende privérelaties verwaarlozen, geen steun zoeken (“ik kan het alleen wel af”), te weinig of onduidelijk je eigen gemoedstoestand aandacht en uiting geven
- overafstandelijk worden: cynisch, apathisch, ontkennend, overkritisch voor anderen, er geen zin meer in hebben, het hoognodige doen met een zucht, vluchten in nevenactiviteiten die belangrijker worden...

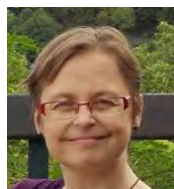
Vuur

Waar rook is, is vuur. Maar vuur is in zich positief. Pinkstervuur deed de kerk geboren worden en altijd opnieuw opflakkeren in de geschiedenis. Waar oververhitting plaatsvindt, is het zaak om in te grijpen, om er niet in te stikken. We willen toch niet dat de Kerk uiteindelijk opbrandt tot een ruïne waar enkel koude wind doorheen blaast. Laten we haar renoveren tot een brandveiligere woning met gezond vuur dat verwarmt. Deze beeldspraak van vuur kan helpen om met burn-out om te gaan. Vuur moet bedwongen maar niet gedoofd worden. Onder elke burn-out zit een gedrevenheid die nodig is. Als we enkel blussen, onder de azijn van ons cynisme, kan vuur gaan smeulen en ook dat is gevaarlijk. Vuur voeden of dempen met vertroebelde motieven kan gifwolken veroorzaken...

Je blijft uit burn-out of kunt na burn-out ermee leven als je je vuur koesterend onderhoudt: aandachtig (“mindful”) met jezelf en anderen omgaan, voor jezelf zorgen, gezonde grenzen stellen, waardering zien en geven, genieten, ademruimte inbouwen die ook creativiteit mogelijk maakt – dus concreet: marge in je agenda, je privé, je prioriteiten en invulling. Connectie maken, jezelf niet isoleren maar ook niet doen versmelten. Waar je kunt, rustige regie over je leven nemen, in ontspannen overleg met anderen. Negatieve energie indammen: contacten die je leegzuigen of kwaad maken beperken; bij jezelf onderzoeken wat dat misschien over jou zegt. Je van je persoonlijke scripts bewust worden: je ideaalbeelden, eigen verwachtingen, onbewuste opdrachten, uit je verleden of anderszins, onderzoeken en toetsen op hun werkbaarheid en schiften wat jij daar zelf mee wilt.

Afbakenen, ademhalen en zachtjes blazen – en kijk, wat een mooi vlammetje!

Als we dit nu samen proberen en elkaar hierin versterken, kan het Pinkstervuur ons blijven begeistern.

ds. Petra SCHIPPER
predikant in Boechout

Dagen tellen van Pasen naar Pinksteren

Zowel in het Jodendom als in het Christendom zijn Pasen en Pinksteren nauw ver-bonden. Het Christelijk geloof heeft aan die verbondenheid en aan de oorspronkelijk joodse symboliek een nieuwe invulling gegeven. Pinksteren voltooit Pasen.

Het Joodse volk gedenkt met Pasen de uittocht uit Egypte. Het belangrijkste moment daarin is de sedermaaltijd. Men eet in de week van Pasen ongezuurd (ongedesemd) brood, de matse. In de voorafgaande week is alle etenswaar waarin een vorm van gist kan zitten uit huis verwijderd.

Het Paasfeest valt in de tijd van de gersteoogst. Daarom geldt in het beloofde land: “Wanneer jullie eenmaal in het land zijn dat ik jullie zal geven en je daar de oogst binnenhaalt, moeten jullie de eerste schoof (omer) van je gersteoogst naar de priester brengen. De priester moet de schoof (omer) ten overstaan van de Heer opheffen opdat die als offer zal worden aanvaard” (Lev. 23,10-11). Bij dit offer van de ‘eersteling’ van de gersteoogst moet ook het offer van het Paaslam worden gebracht. Van de nieuwe oogst wordt een nieuw zuurdesem gemaakt dat de basis is van het gist waarmee een jaar lang het brood zal worden gebakken.

Vanaf de 2e Paasdag begint de zogenaamde omertelling: “Vijftig dagen moeten jul-lie aftellen, en dan moeten jullie de Heer een graanoffer aanbieden uit de nieuwe tarweoogst”. Dit is de ‘omer-tijd’, tijd waarin de dagen worden geteld van Pasen naar Pinksteren. Pinksteren is vijftigste dag, pentèkostè in het Grieks, waaraan het feest voor ons zijn naam ontleent. In het Hebreeuws spreekt men van het wekenfeest, hetgeen verwijst naar de 7 weken die voorbij zijn gegaan. Met het offer van de ‘eer-stelingen’ van de tarweoogst op de 50e dag is het Paasfeest voltooid.

Pasen en Pinksteren hebben beide dus een achtergrond in de landbouw. Aan die agrarische achtergrond worden de metaforische vergelijkingen ontleend

om de historische gebeurtenissen te duiden die met deze feesten verbonden zijn. Dat gebeurt zowel in het jodendom als in het christendom. Bij monde van Jeremia spreekt God over de uittocht en de tocht door de woestijn als volgt: Ik weet nog hoe je me liefhad in je jeugd, van me hield als mijn bruid, hoe je me volgde door de woestijn, dat land waar niet wordt gezaaid. Israël is aan de Heer gewijd, het is de eerste vrucht van zijn oogst (Jer. 2, 2-3).

Jezus spreekt over zijn dood en opstanding met het beeld van de graankorrel: als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één graankorrel, maar wan-neer hij sterft draagt hij veel vrucht (Joh. 12: 24). Paulus spreekt in 1 Korinthe 15 over Jezus als de eersteling, maar de Nieuwe Bijbelvertaling gebruikt het woord niet en vertaalt met “eerste”. Daarmee gaat de verbinding met de agrarische achtergrond verloren. Ik vind dat jammer. Het beeld van de eerstelingen van de oogst is rijk aan symbolische betekenis. Het staat voor een nieuw begin, voor opstanding en ver-nieuwing, voor een tijd van rijping en vermeerdering die een nieuw bestaan moge-lijk maakt. Die tijd wordt van dag tot dag verwachtingsvol geteld totdat het Pinksteren is: het moment waarop de oogst voltooid kan worden. Deze ‘omertijd’, wordt in het Jodendom voltooid met de herdenking van het ontvangen van de Thora op de berg Sinai, in het Christendom met het ontvangen van de Heilige Geest.

In de zeven weken tussen Pasen en Pinksteren voltrekt en voltooit zich een bewe-ging van het gezamenlijke naar het persoonlijke: een collectieve historische erva-ring, de uittocht uit Egypte in het Jodendom en kruis en opstanding van Jezus in het Christendom, rijpt uit, draagt vrucht en wordt voltooid in het leven van de enke-ling. In het Jodendom is dat in de verantwoordelijkheid als zoon of dochter der wet, in het Christendom in de navolging van Jezus in Zijn Geest.

ds. Frans VAN DER SAR
predikant in Brugge

2015: een cruciaal jaar voor de wereldgemeenschap

Eerder schreven we dat de klimaatverandering het komend jaar voor ons een prioriteit is.)1 Wij maken ons zorgen over de bedreiging van Gods' goede schepping. Het is onze overtuiging dat de Kerken hun eigen bijdrage moeten en kunnen leveren voor een rechtvaardige en duurzame wereld. Samen met andere Europese Kerken en organisaties willen wij ons steentje bijdragen in de aanloop naar de grote VN- klimaatop in december 2015 in Parijs. Wij geloven, dat we, vanuit onze eigen gelovige inspiratie, iets kunnen betekenen. In veel Europese kerken zijn mensen bezig met het maken van plannen om gelovigen bewust te maken van de urgentie van klimaatverandering en om eisen te formuleren voor de politieke leiders. Die zullen uiteindelijk belangrijke beslissingen moeten nemen. Op Europees niveau werken we samen met de CEC (Conference of European Churches). De secretaris-generaal is de ons welbekende dr. Guy Liagre. In Vlaanderen werken we samen met Ecokerk. Hieronder leest u een artikel dat door de stafmedewerker van Ecokerk)2 op ons verzoek werd geschreven.

In september organiseren de VN een conferentie over Duurzame Ontwikkeling. In opvolging van de Millenniumdoelen, wil men komen tot een nieuwe set internationaal aanvaarde afspraken over de Duurzame Ontwikkelingsdoelen (SDG, Sustainable Development Goals).

Nauwelijks drie maand later, is er de klimaatop in Parijs, waar de lidstaten van de VN een nieuw juridisch bindend akkoord moeten goedkeuren over hoe we de wereldwijde opwarming van de aarde onder de 2°C zullen houden.

Deze twee conferenties zijn cruciaal voor de toekomst van onze planeet. Beide zijn ook onlosmakelijk met elkaar verbonden. Immers, klimaatopwarming veroorzaakt armoede, vooral in de landen van het Zuiden, en dwingt mensen zich aan te passen aan nieuwe en risicovolle situaties. Duurzame ontwikkeling, het tegengaan van de klimaatverandering, en het gevecht tegen armoede en honger, vereisen een

gelijktijdige aanpak, een sterke, gedeelde visie, en krachtige instrumenten voor actie en beheer.

De armsten zijn de eerste en grootste slachtoffers.

De armste mensen zijn diegenen die nu al het meest getroffen worden door klimaatverandering: ontbossing, verwoestijning, smeltende gletsjers, droogte, overstromingen, orkanen, ziektes, misoogsten... bedreigen hun leefgebieden, inkomen en voedselzekerheid. Klimaatverandering kan decennia van ontwikkelingsinspanningen teniet doen.

Een lange aanloop

Al sinds de Aardetop in Rio in 1992 staat het klimaatthema op de internationale agenda. In 1996 zag het Kyoto-protocol het licht. De rijke landen beloofden om tussen 2008 en 2012 de uitstoot gemiddeld te verminderen met 5,2 procent, in vergelijking met 1990. Grote vervuilers, zoals de VS en Australië, hebben het Kyoto-protocol echter niet ondertekend. De conferentie van Kopenhagen, in december 2009, leidde niet tot het verhoopte nieuw wereldwijd akkoord, maar zette wel het proces in gang dat nu, zes jaar later, tot resultaat moet leiden.

Geen tijd te verliezen

De ambitie moet hoe dan ook groot zijn. Om de opwarming onder de 2°C te houden, moet de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen met 50 % dalen tegen 2050, zo berekende het Internationaal Klimaatpanel IPCC. Als we de arme landen nog groeikansen willen geven, betekent dit dat de rijke landen tegen 2050 hun uitstoot met 85 tot 90 % moeten terugdringen. De rijke landen hebben een speciale verantwoordelijkheid op te nemen. 7 van

elke 10 ton CO₂ die sinds het industriële tijdperk is uitgestoten, is van hen afkomstig. Ze hebben ook eeuwenlang ongebreideld gebruik gemaakt van de natuurlijke grondstoffen. De ecologische schuld van de rijke landen ten aanzien van het Zuiden is hoog. Daarom moeten ze de arme landen ook voorzien van groene technologie en voldoende geld om zich aan te passen aan de veranderingen, en om zich te wapenen tegen milieurampen. De bescherming van de bossen is een ander groot aandachtspunt. Ontbossing en veranderend landgebruik is verantwoordelijk voor 30% van de broeikasgassen in de atmosfeer.

De bezorgdheid groeit

Ook bij ons houdt de klimaatcrisis steeds meer mensen uit hun slaap. Ze beseffen dat deze veranderingen ook diep ingrijpen op hun eigen leven en dat van hun kinderen en kleinkinderen. Daarom zijn ze bereid om actie te ondernemen en te sleutelen aan hun eigen levensstijl. Ze gaan zich anders verplaatsen, voeden of verwarmen. Ze gaan anders consumeren, vinden de weg naar de deel- en geefconomie en verminderen hun verbruik van materiaal en energie. Ze nemen groene initiatieven in hun organisaties of bedrijf. Niet alleen het klimaat verandert. Ze veranderen ook zelf.

Het goede leven

Velen ervaren dit leven met een kleinere voetafdruk als een positieve verandering, een groei in levenskwaliteit.

Leven vanuit een 'ethiek van het genoeg' heeft minder te maken met 'verliezen' of 'inbinden' dan met het scheppen van ruimte voor 'het goede leven'.

Tijd voor Schepping

Voor wie leeft vanuit een christelijke inspiratie is dit ook een creatieve tijd, een 'tijd voor Schepping'. Het bijbels scheppingsverhaal krijgt opnieuw zijn betekenis als toekomstvisioen, als een te realiseren project. De klimaatverandering verschijnt als een immense opdracht om van onze zieke, mishandelde en gekneusde aarde opnieuw Gods vruchtbare en gastvrije thuis te maken, waar leven is voor al wat leeft.

Actie

Vertel onze politici dat het klimaat ook jou verandert en dat ze op de VN-klimaatop in Parijs moeten gaan voor een ambitieus, bindend en rechtvaardig klimaatakkoord.

Meer info: www.hetklimaatverandertookmij.be .

Karel Malfliet, stafmedewerker Ecokerk
(www.ecokerk.be)

Foto links:

Belancile is 5^e jaars op het Teaching Teachers College (TTC) in Kibuye.

Foto rechts:

Michel Twagirumkiza behaalde in augustus 2014 zijn graad aan de universiteit (KIE: Kigali Institute of Education). Hij behaalde zijn secundair diploma dankzij het studiefonds "Ik help een kind".

STUDIEFONDS: IK HELP EEN KIND

Uit dit Studiefonds ontvangen de armste jongeren van onze partnerkerk in Rwanda financiële steun voor hun secundaire studies.

Dit jaar worden 276 jongeren gesteund. (In 2014 : 272) . In december behaalden 71 jongeren hun diploma. En er zijn 71 nieuwe jongeren die dit jaar steun krijgen.

Dit jaar hebben velen al weer een bijdrage gestort voor dit kleinschalige en duurzame project. Hartelijk bedankt!

U kunt uw bijdrage storten op:

Nr. IBAN: BE 15 1259 3020 4530

van Protestantse Solidariteit,

Brogniezstraat 46, 1070 Brussel

o.v.v. 'Ik help een kind'

(Fiscaal attest vanaf 40 euro per jaar)

Namens de Werkgroep Studiefonds "Ik help een kind",

Voor meer informatie: Greet Heslinga (greetheslinga@skynet.be).

Op uitnodiging van de Presbyteriaanse Kerk in Rwanda (EPR) was de voorzitter van de Synodale Raad ds. Steven H. Fuite op 29 maart jl. aanwezig bij de bevestiging van de nieuw-verkozen president van de EPR-synode, ds. Pascal Batarinya en de vice-voorzitter mw. ds. Julie Kandema.

Het was uw eerste bezoek aan Rwanda. Wat trof u het meest?

Ds. Fuite: 'Wat me opviel – en wat ook direct heel tastbaar is – is dat Rwanda een complex land is. Ik kon er helaas slechts enkele dagen verblijven, maar aangezien ik toch graag op z'n minst een wat ruimere indruk van het land wilde krijgen, heb ik een taxichauffeur gevraagd me rond te rijden en me op die manier een zo breed mogelijk beeld te tonen van Kigali en omgeving. Hij reed me direct naar de plaats waar op 7 april 1994 tien Belgische para's in VN-dienst door een Rwandese militaire overmacht werden ontwapend, gemarteld en geëxecuteerd. Een onopgesmukt gebouwtje vol kogelgaten als herinnering aan het bloed dat er gevloeid heeft. Dan zit je meteen midden in de pijnlijke geschiedenis van het land.

Verder vielen me de enorme verschillen tussen arm en rijk op. En alle wegen vol mensen, zovelen onderweg. Ik heb geen verlaten straten gezien.

Daarbij is het een proper land met nauwelijks rommel op straat. Wellicht vanuit het idee: we bouwen samen iets op, we zijn met elkaar verantwoordelijk.'

Op welke manier zag u die indrukken weerspiegeld in het karakter van de EPR?

'Zo'n vijfendertig procent van de Rwandese bevolking is protestant. Mensen van verschillende origine komen samen in deze kerk en vinden elkaar in het geloof.

Dat betekent dat de EPR een belangrijke rol speelt bij de verzoening tussen de bevolkingsgroepen. Ook ontwikkelt de EPR actief beleid om de materiële zorgen te lenigen. Bijvoorbeeld door haar inspanningen van diverse lokale kerken om ieder gezin dat ook maar enigszins aan de kerkgemeenschap verbonden is een geit te verschaffen – bron van melk en inkomsten. Of door inkomsten te genereren uit de exploitatie van kerkgebouwen. Daarmee levert ze ook een bijdrage aan de wederopbouw van het land. De erkenning van overheidswege hiervoor werd onder andere zichtbaar in het feit dat naast de eerste minister ook de ministers van Binnenlandse Zaken en Gezondheid bij de plechtige eredienst aanwezig waren.'

Hoe heeft u de plechtige eredienst ervaren?

'Ruim honderd predikanten – onder wie ikzelf – trokken in een stoet het stadion binnen waar de eredienst gehouden zou worden. We werden onthaald met uitbundig gezang, dans en muziek. Eén vrolijke bedoening. Vooraf was me gevraagd deel te nemen aan de handoplegging. Eervol vond ik dat, en een indrukwekkend moment. De plechtige eredienst duurde zo'n vijftal uren, maar ik heb me geen moment verveeld en gelukkig waren er flesjes water. Het hele gebeuren, inclusief receptie en diner nam uiteindelijk de hele dag in beslag.'

Is het de bedoeling, de relatie met de EPR verder te ontwikkelen?

'Ds. Augustin Kazamarande en dhr. Charles Gahutu, voorzitter van het jumelage-comité Kirinda, beiden vertegenwoordigers van het districtsbestuur van de regio Kirinda, met wie ik gesproken heb, hebben de wens geuit om in oktober een bezoek te brengen aan ABL (district Antwerpen-Brussel-Limburg). Het lijkt me interessant hen indrukken te laten opdoen van de kerk in onze westerse samenleving, en van daaruit samen te bezien hoe we de relatie verder concreet vorm kunnen geven. Hoe we van elkaar kunnen leren en elkaar kunnen ondersteunen. Dat wordt ongetwijfeld een boeiende zoektocht.'

Interview: Annet SINNEMA

Een gesprek met aftredend voorzitter van de EPR, dr. Elisée Musemakweli, is te lezen in Kerkmozaïek van december 2014.

ProJOP Tieners
www.projop.be

Mission Impossible

is geloven onmogelijk?

Weekend

- Heb je de films met Tom Cruise gezien? Of James Bond? Zij moeten de wereld redden van een slechterik met een verschrikkelijk plan. Geloof kan ook zo'n onmogelijke opdracht zijn. Want soms lijkt geloven toch onmogelijk in 2015? Geloven is toch alleen voor domme, saaie mensen? Niet voor stoere mannen en vrouwen met high tech materiaal en coole oneliners. Of toch wel? Daarover gaan we in dit weekend samen aan de slag: met het onmogelijke spel, onoplosbare vragen, zelfvernietigende opdrachten en donkere nachten vol spanning!
- **Praktisch**
ProJOP is de jeugdwerking van de Verenigde Protestantse Kerk in België.
Datum: vrijdag 8 mei - zondag 10 mei
Voor wie? jongeren van 13 t/m 17 jaar
Waar? Hoogland, Lokeren
- **Inschrijven en info:** www.projop.be/jongeren/tienerweekend
of via mail
Kostprijs €40,- incl. 2 overnachtingen en maaltijden
- **Info & contact:**
Maria Euwema - projopvpkb@gmail.com
0498/573892

Meer info & contact:

www.projop.be - projopvpkb@gmail.com

www.facebook.com/projop - www.pinterest.com/projop

VPKB - ProJOP, Brogniezstraat 44, 1070 Brussel

Jongerenweekend

Het jongerenweekend zit er weer op. Dit jaar was het weekend echt gericht op de leeftijd 18-25 jaar. Een leeftijdsgroep die in de Kerk een beetje een uitstervende diersoort is: de student, de jonge

werkende mens. En toch, trokken wij met een kleine twintig van die vreemde wezens naar de Vlaamse Ardennen. Een paar dingen hebben mij geraakt. Ik wil ze graag met u delen.

Heel verschillende jongeren waren het, jongens en meiden, van 17 tot 24, uit heel Vlaanderen, van al werkend tot in hun laatste jaar middelbaar, hun etnische afkomst vanuit de hele wereld, universitair tot werkend in de supermarkt, hetero en homo – ja, ook dat. Het tekent de diversiteit van onze Kerk. Dit vind ik mooi aan onze Kerk: dat zo'n diverse groep elkaar kan ontmoeten in een sfeer van respect en interesse, met als gemeenschappelijke factor het geloof in God.

Een krachtig gegeven

Wat me opviel was ook de sterke betrokkenheid van deze jongeren bij hun Kerk. Bijna allemaal zijn ze op een of andere manier actief in de Kerk. Kindernevendienstleiding, tienerleiding, muzikale begeleiding van de dienst, penningmeester in de christelijke studentenvereniging, schoonmaken, koffiedienst... Ze doen het allemaal en ze doen het met veel liefde en betrokkenheid. Op de vraag: krijg je waardering voor wat je doet? Klinkt het antwoord: dat is niet zo belangrijk. Maar dat is het natuurlijk wel. Zij zijn ons 'human capital', ons menselijk kapitaal voor heden en toekomst. We moeten er zuinig op zijn. Laten we hen daarom inzetten waar ze sterk zijn, en niet overal waar wij ze wel kunnen gebruiken. Ze moeten

nog een tijdje mee.

De onzekerheid over de toekomst van hun Kerk leeft bij jonge mensen. Ook zij kunnen tellen. Zullen hun kinderen nog vrienden en vriendinnen hebben om mee in de kindernevendienst te zitten? Wat is de aantrekkingskracht van een Kerk die leegloopt en toch vasthoudt aan tradities? Kies je dan voor een Kerk die inhoudelijk minder aansluit bij je geloof omdat daar nog jeugd is of de kans om een christelijke partner te ontmoeten? Ga je weg omdat de Kerk je taal niet meer spreekt of assimileer je dan toch maar zonder het je echt eigen te maken? Het zijn reële vragen voor hen. Ik hoop dat de Kerk ook deze bezorgdheid serieus neemt als zij zich buigt over het 'Eigentijds Kerk Zijn'.

Ten slotte: de honger naar geestelijk voedsel op hun maat, in hun taal, aansluitend op hun levensfase van keuzes maken en richting bepalen. Voorziet de Kerk hierin te weinig? Is het te weinig zichtbaar of misschien te traditioneel verpakt? Ik denk beide. We spreken vaak over het jongeren inwijden in de traditie. Ik hoop dat we jongeren ook inwijden in het samen vormgeven aan de Kerk. Dat we met hen ook onze gemeente inwijden in dat samen, en in het vormgeven, het steeds opnieuw ontdekken hoe we God en elkaar kunnen ontmoeten, in de eredienst en daarbuiten. Diversiteit en jeugd zijn hierin geen bedreiging, maar een stimulans tot innovatie en progressief denken.

Ik hoop dat we hen koesteren, deze mooie vreemde diersoort, en hen af en toe vertroetelen omdat ze zo zeldzaam zijn. De uitdaging voor het eigentijds Kerk zijn ligt niet in de eerste plaats in onze aantallen. Ze ligt in het eigentijds karakter en het koesteren en gebruiken van onze diversiteit. Ik hoop dat we als Kerk de komende periode voldoende moed hebben om werkelijk vorm te geven aan een eigentijdse identiteit, die niet bang is van diversiteit, maar haar omarmt zoals Jezus dat deed.

Maria EUWEMA,
Jeugdwerkondersteuner ProJOP

Op vleugels van de hoop – missionaire dag 7 februari 2015

Op 7 februari 2015 werd er een conferentie voor alle gemeenten georganiseerd over een 'open Kerk' onder de titel 'Op vleugels van de hoop'. Het was een bijzondere versie van de Vlaamse Diaconale Dag. Deze wordt altijd georganiseerd door de Werkgroep Missionaire Gemeenteopbouw (WMGO). Deze keer was er aandacht het missionaire karakter in het algemeen. Kort gezegd wordt de vraag gesteld: hoe kan de gemeente open staan voor mensen buiten de Kerk? Het is ook één van de vragen die een andere werkgroep, 'Eigentijds Kerkzijn', zich stelt, als ze nadenkt over de toekomst van de VPKB. Op de website van de VPKB kunt u een uitgebreid verslag lezen (www.vpkb.be). Wij laten u alvast hier wat foto's zien, met wat korte commentaren.

Ds. Steven Fuite, de voorzitter van de VPKB, hield een bezielend betoog over de idealen en over de identiteit van de VPKB. Hij pleitte voor het recht van de nieuwkomer in de Kerk. Het is de vraag of de Kerk nog mensen kan verplichten zich in het kader

van de Kerk, zoals die vanouds was, in te passen. Hebben we eigenlijk nog wel een soort leerstellig kader waar iedereen in past? Wij moeten leren balanceren tussen echte openheid en authenticiteit.

Prof. Jaap de Lange ging uit van het thema 'Kansen voor kleine Kerken'. "Durf er vanzelfsprekend te zijn", zo beklemtoonde hij. Uw vriendelijkheid zij allen bekend, zoals de apostel zegt. Het idee van een open Kerk veronderstelt dat je een duidelijke visie hebt op het gemeente-zijn. Wie

het hele betoog van de Lange wil lezen, vindt het onder het artikel op de website in PDF.

Als voorbereiding op de conferentie verscheen er een boekje met ideeën over de open Kerk. De brochure '10+1 ideeën voor een open Kerk' kunt onder het artikel op de website kosteloos downloaden.

We waren met ongeveer veertig mensen vanuit heel wat verschillende Kerken. Ontmoeting tijdens de maaltijd inspireerde allen om samen verder te “dromen” over de Kerk van de toekomst. De dag werd positief geëvalueerd en is bijgevolg voor herhaling vatbaar.

Namens de Werkgroep Missionaire Gemeenteopbouw,
ds. Ina KOEMAN

ASSOCIATION DES ŒUVRES SOCIALES DE L'
ARMÉE DU SALUT en Belgique
VERENIGING VAN DE SOCIALE WERKEN VAN HET
LEGER DES HEILS in België

A.S.B.L. agréé par le Ministère des Finances, habilitée à délivrer des reçus en matière de libéralités

V.Z.W. erkend door het Ministerie van Financiën, gemachtigd om kwijtschriften uit te reiken voor giften

N°N : 416.251.744

VZW Sociale Werken van het Leger des Heils in België

is op zoek naar een

Directeur voor de Sociale Instellingen - halftijdse betrekking

Hij is in het bezit van een Master Diploma Sociaal Werk of gelijkwaardig, is tweetalig (FR/NL) en heeft enkele jaren ervaring in management, leiding geven en subsidiewerving.

Taakomschrijving:

1. Ondersteunen, begeleiden en evalueren van de directies van de verschillende sociale instellingen van de VZW.
2. Er over waken dat de sociale werkingen van de VZW kaderen binnen de uitgestippelde maatschappelijke doelstellingen;
3. Behouden en uitbreiden van de bestaande netwerken.
4. Bevorderen van de sociale acties van de VZW en het ontplooien, toepassen en evalueren van nieuwe ontwikkelingsstrategieën
5. In nauwe samenspraak met de Algemene Directeur, de VZW vertegenwoordigen bij externe, sociale, politieke en economische organen.

Sollicitaties worden verwacht via brief met CV op het adres van de vzw ter attentie van mevrouw Noémie Lecocq of via mail: nlecocq@armedusalut.be.

Quartier Général National—Nationaal Hoofdkwartier
34, Place du Nouveau Marché aux Grains, B 1000 Bruxelles
Nieuwe Graanmarkt 34, B 1000 Brussel
Tél. 02/513.39.04—Fax : 02/513.81.49
CBC-banque/KBC-bank BE 53-1910-5124-41-53
TVA-BTW : BE 406.609.449
www.armedusalut.be
www.legerdesheils.be

William BOOTH—Fondateur/Stichter

Radio 1, woensdag 20 mei 2015, 20.03 uur
Leven vanuit de Geest
Frank Marivoet

tv één, zondag 24 mei 2015, 10.00 uur
Pinksterviering in eurovisie
Frank Marivoet

Prijsvraag *De Heer is mijn Herder*

Van de antwoorden die we op de prijsvraag betreffende verschillende bijbelvertalingen van Psalm 23 (KM van maart) hebben binnengekregen, was 100% juist: A. Nieuwe Bijbelvertaling, B. Bijbelvertaling NBG 1951, C. Willibrordvertaling, D. Bijbel in gewone taal. De gelukkige winnares is Marijke Chrispeels. Gefeliciteerd. Een exemplaar van de BGT komt naar u toe (met dank aan het Vlaams Bijbelgenootschap).

William Tyndalemuseum-Tyndalelezing 2015

Dinsdag 12 mei 2015 organiseert het museum haar jaarlijkse Tyndalelezing.

Dit jaar nodigden we Hans Bonte uit.

Hans Bonte studeerde politieke en sociale wetenschappen en is reeds twintig jaar lid van het Federaal Parlement en sinds 2013 burgemeester in Vilvoorde. Hij zal spreken over de kansen en uitdagingen van de levensbeschouwelijke pluraliteit in onze stad.

U bent van harte welkom dinsdag 12 mei om 20.00 uur aan de Rondeweg 3 te Vilvoorde.

U kunt zich aanmelden voor deze avond op: tyndalemuseum@protestantsekerkvilvoorde.be of telefonisch via 02 251 39 45.

Ds. Edwin Delen, predikant William Tyndale-Silokerk
www.protestantsekerkvilvoorde.be.

Synodaal nieuws

13 juni 2015: synodevergadering in de Protestantse Kerk Brussel, Nieuwe Graanmarkt 8, Brussel.

Thema:

‘Homoseksualiteit en inzegening in het predikambt’

14 november 2015: synodevergadering in de Protestantse Kerk Brussel, Nieuwe Graanmarkt 8, Brussel.

12 en 13 november 2016: weekendsynode in La Foresta, Vaalbeek.

Gerrit-Jan Kroon

De Commissie Ambten (CA) is van mening dat dhr. G.-J. Kroon aan de vereisten voldoet om tot een proponentschap te worden toegelaten in het kader van de mogelijkheid ‘late roepingen’ (KO-art. 4.5/3), waarbij het proponentschap dient om zijn persoonlijke geschiktheid te beoordelen.

De aanvullende studies die in het kader van een ‘late roeping’ nodig zijn, werden reeds tijdens zijn werkzaamheden in onze zusterkerk, de Protestantse Kerk Nederland opgelegd en afgerond.

De Synodale Raad sluit zich aan bij het advies van de CA. Dhr. Kroon begint op **1 mei 2015** aan een proponentschap te **Menen**.

Werkgroep Constitutie & Kerkorde

Deze werkgroep, die versterking kreeg door ds. Jelle Brouwer en ds. Vincent Tonnon kreeg de opdracht om de Constitutie en Kerkorde eerst te actualiseren vooraleer zij op de website geplaatst wordt.

ALGEMENE KERKVERGADERING

De werkgroep, die de AKV 2015 te Mons voorbereidt, wil in het bijzonder aandacht besteden aan het onthaal van onze Nederlandstalige en Duitstalige zusters en broeders. Daarom zullen meertalige personen klaar staan van bij het onthaal op de parking om u wegwijs te maken naar Gebouw D.

Verder zullen het programma van de dag en de teksten voor de kerkdienst vertaald worden. Wij hopen dat iedereen deze dag in blijdschap zal beleven, een dag die in het teken staat van de Bijbel, patrimonium van de mensheid en de menselijkheid.

Ook de Bijbeltentoonstelling zal voorzien zijn van teksten met uitleg in het Nederlands.

We heten u dus allen van harte welkom en verheugen ons op voorhand over uw deelname.

Boekentip: Alleen dit gezicht - ontdekkingstocht door een burn-out

'De kracht van *Alleen dit gezicht* is dat het niet het zoveelste zelfhulpboek over dit onderwerp is. Het is een kwetsbaar verhaal. [...] In het boek is de wanhoop te lezen, over het gevoel dat het nooit meer goed komt, dat je leeg van het geloof bent – zelfs als predikant.' Friesch Dagblad

Tijdens de periode van een burn-out maakte predikant Evelyn Noltus een moeizame ontdekkingsreis door vreemd en onbekend gebied. In maanden van leegte en ontredde hield ze haar leven tegen het licht en werd ze geconfronteerd met indringende vragen over haar geloof en bezieling.

In *Alleen dit gezicht* vertelt ze over haar burn-out, in dagboekfragmenten, door dromen, teksten en liederen. Ze neemt de lezer mee op haar zoektocht naar haar eigen gezicht, naar bronnen van hulp en naar innerlijke leiding.

Evelyn Noltus (1961) is predikant en werkt als geestelijk verzorger in de ouderenzorg. Zij schreef eerder het boek *Lachrimpels en littekens*, geestelijke verzorging in het verzorgings- en verpleeghuis. (Berne 2010)

Over *Alleen dit gezicht*:

'Wie kijkt in dit ene gezicht van Evelyn, ziet zoveel meer gezichten van zoveel meer mensen die op vergelijkbare, maar toch eigen wijze hun lot tot leermeester hebben gemaakt. En zo tot bron van inspiratie en bemoediging zijn geworden voor hun omgeving. De waarde van dit boek schuilt juist in het gegeven dat Evelyn de durf heeft gehad zo persoonlijk, zo intiem, zo kwetsbaar te schrijven over wat haar is overkomen en hoe ze daarmee is omgegaan.'

Hans Wopereis, directeur ITIP

Contact en info:

Huis van het Protestantisme
Verenigde Protestantse Kerk in België
Brogniezstraat 44
1070 BRUSSEL

Voorzitter

ds. Steven H. Fuite:
synodevoorzitter@vpkb.be
02/511.44.71

Secretariaat

Bea Baetens: synodebureau@vpkb.be
02/511.44.71 of 02/510.61.70 (rechtstreeks)

Jurgen Renders: uniprob@skynet.be
02/511.44.71 of 02/510.61.79 (rechtstreeks)

nationaal diaken

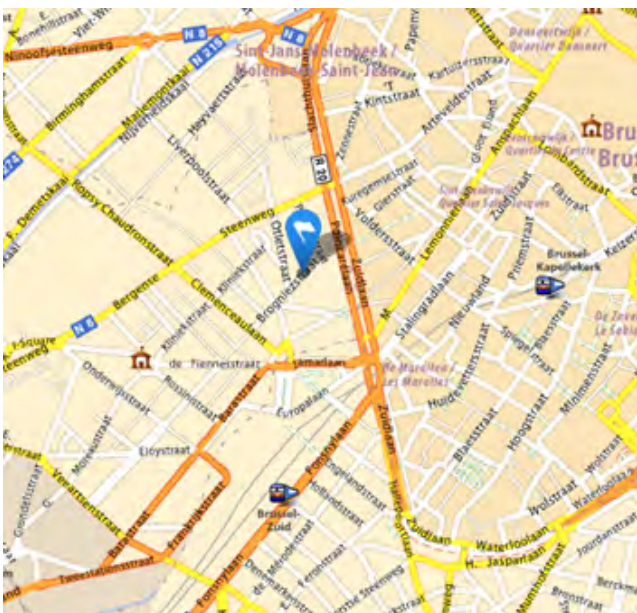
Kévin Donfut: uniprob@skynet.be
02/511.44.71 of 02/510.61.79 (rechtstreeks)

Boekhouding

Xavier Moser
finance.epub.vpkb@skynet.be
02/ 510.61.76
of
Micheline Tshilemb:
assistant.epub.vpkb@skynet.be
02/510.61.75

Protestants-Evangelisch Godsdiensonderwijs

Christine van Belle: pgo-erp@skynet.be
02/510.61.73

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

ds. Steven FUIITE

Redactieteam

Annet Sinnema-Buurman
ds. Ernst Veen
dr. Dick Wursten
Jurgen Renders

Redactieadres:

Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel
tel.: +32-(0)2-511 44 71
fax.: +32-(0)2-510 61 74
e-mail: uniprob@skynet.be

Website :

<http://www.vpkb.be>
<https://www.facebook.com/protestantsekerk>

Prijzen Kerkmozaïek

- Individueel abonnement: 20,00 euro
- Groepsabonnement: 15 euro
(vanaf minimaal 5 exemplaren naar éénzelfde adres)
- Steunabonnement: 25,00 euro

Vorige nummers Kerkmozaïek

<http://www.kerkmozaiek.be>

Storten

kan op onderstaand rekeningnummer van de
Verenigde Protestantse Kerk in België
Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel:
ING BE06 3100 0835 5022.

De redactie behoudt zich het recht voor om bepaalde artikelen niet te publiceren, indien nodig in te korten en/of redactioneel te bewerken. Zij is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de artikelen en slechts ten dele voor de stijl. Organisaties en tijdschriften, niet behorend tot de VPKB, die artikelen uit het maandblad Kerkmozaïek geheel of gedeeltelijk wensen over te nemen of te bewerken, dienen dit schriftelijk aan te vragen op het redactieadres.

Wat betreft de richtprijs voor advertenties, kunt u zich wenden tot de redactie. Zij behoudt zich het recht voor om deze al dan niet te plaatsen.

Sluitingsdatum volgende Kerkmozaïek: 11 mei 2015 .

Foto cover: <http://robsonlami.deviantart.com/art/Church-on-fire-295189373d>

Creatie cover: Nik Colson, 1731 Zellik